

Cocon

Een schaduw levenslang
EEN SCHADUW LEVENSLANG

JAARGANG 18 NUMMER 1

APRIL 2018

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826 kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest tel. 06-51346075 / 023-5263518 rienverc@xs4all.nl
Margreet Scholing tel. 06-37317070 margreetscholing@gmail.com

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 30 juni 2018

BESTUUR FEDERATIE NABESTAANDEN GEWELDSSLACHTOFFERS

Jan van Kleeff voorzitter telefoon 06-46 09 88 71
Ron Sluijs secretaris Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
Cor Sterkenburg penningmeester

VAN DE REDACTIE

In de buurt waar ik woon zijn de straatnamen naar dichters/schrijvers genoemd en mijn straat is de Nico van Suchtelenstraat.

Jaren geleden kwamen buurtbewoners op het idee een boekje te maken met voor elke schrijver een pagina en op die pagina wat wetenswaardigheden over die persoon. Het werd een project van ongeveer een jaar en toen was het klaar. We hebben er met medewerking van zo'n 25 mede-schrijvers aan gewerkt. Het hoefde alleen nog maar op elk adres – gratis! – te worden bezorgd en toen dat ook achter de rug was, verzuchtte ik: “Dat is eens maar nooit weer!” Wat een klus, maar ook: wat een mooie klus.

Dit artikel is bij wijze van uitzondering geen praatje (van mij) bij een plaatje (van Rien), maar omdat deze Cocon geheel aan het boek 'Een schaduw levenslang' is gewijd, leest u op deze plek wat achtergrondinformatie.

Begin 2017 kwam het bestuur van de VOVK op het idee een gedenkboek samen te stellen en de redactie, Rien Verbiest en ik, werd gevraagd of wij daar kans toe zouden zien. De eerste reactie was: “Nee, dat zien we niet zitten.” En de tweede reactie was: “Dat gaan we proberen.” We hadden nog geen idee wat ons allemaal te doen zou staan, maar daar kwamen we al spoedig achter: veel, heel veel.

Al denkende kwamen we op ideeën en al doende kwamen we tot de ontdekking dat we dit alleen met ons tweeën nooit voor elkaar zouden krijgen. Om het lijntje met bestuur kort te houden kwam Jef Rijsbergen erbij.

We zijn geen van allen erg commercieel ingesteld, dus we hadden geen idee hoe we dit financieel moesten bolwerken.

De inhoud zagen we gaandeweg wel voor ons en we beseften ook dat een boek met alleen de verhalen van onze vermoorde kinderen wel erg eenzijdig zou worden. Maar we beseften ook dat die verhalen wél de kern van het boek zouden moeten vormen, zoals in elke Cocon de namen en de foto's van hen altijd in het hart van het blad staan!

Op een gegeven moment vonden we dat het meer dan een gedenkboek zou moeten worden. Een gedenkboek zou alleen voor de leden zijn, maar ons stond een breder publiek voor ogen.

We waren er van overtuigd dat onze verhalen meer aandacht verdienden, ook buiten de kring van de leden. Ook de 'buitenwereld' mag weten wat er gebeurd is. En waar ga je dan aan denken? Aan politici, aan de rechterlijke macht, aan Slachtofferhulp, aan politieopleiding, aan rechtenstudenten. En zo brainstormend kregen we steeds

meer het gevoel dat dit ons boven het hoofd zou groeien. We zouden het eigenlijk uit moeten gaan geven, maar ja, hoe pak je dat nou weer aan?

Toen kwam Leo Fijen in beeld, u allen welbekend, van onze decemberbijeenkomsten, van de televisie en van vele publicaties. En met zijn komst kwam alles ineens in een stroomversnelling en in een veel breder perspectief. Hij is ook uitgever en stimuleerde ons enorm met tips, aanwijzingen en mogelijkheden en dat was precies wat we nodig hadden.

En nu een sprong in de tijd: op 27 januari 2018 is het boek tijdens een bijzondere lotgenotenbijeenkomst in de voor ons vertrouwde omgeving van De Kom en de er naast gelezen kerk in Leusden gepresenteerd. Het eerste exemplaar is aangeboden aan Fred Teeven, oud-staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. Hij heeft in zijn actieve politieke loopbaan veel voor slachtoffers en nabestaanden betekend.

Meer wetenswaardigheden, publiciteit en reacties op het verschijnen van het boek leest u verderop in deze Cocon.

Hoe wrang de reden van het verschijnen van dit boek ook is – toch hopen wij dat het u op de een of andere manier steun kan geven, misschien wel troost en dat u uw gevoelens erin verwoord kan vinden.

Namens de redactie,

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Na het samenvoegen van VVRS, VOVK en LOvNG tot de brede, landelijke lotgenotenorganisatie Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers per 1 januari 2018, is dit de eerste uitgave van de Cocon voor alle aangesloten lotgenoten. Zonder twijfel zal het in het begin voor het reactieteam zoeken zijn om het juiste concept te vinden dat iedereen in de FNG aanspreekt. De Cocon is altijd een zeer gewaardeerd verenigingsblad van de VOVK geweest en als bestuur zijn we er van overtuigd dat de Cocon vanaf nu ook die rol kan vervullen voor alle lotgenoten.

Deze uitgave van de Cocon zal sterk in de aandacht staan van de recente presentatie van het gedenkboek van de VOVK, "Een schaduw Levenslang". Echter zoals de voormalige VOVK leden gewend zijn, wil ik namens het bestuur u allemaal laten delen in een selectie van onderwerpen waar het bestuur zich de afgelopen drie maanden mee heeft bezig gehouden.

De vernieuwde FNG website is vrijwel klaar en zal binnenkort worden gelanceerd. Naast de Cocon is de website een belangrijk communicatiemiddel om informatie naar de lotgenoten te sturen.

De Werkgroep Lotgenoten Contact is geformeerd met deelname van Piet-Jan Kuipers, Daniel van Berlo en Roser Vlug. Inmiddels heeft u daar nadere informatie over ontvangen. (Zie tevens het organogram op bladzijde 18) Het bestuur is benieuwd naar de plannen van de Werkgroep. Zij zullen regelmatig verslag doen.

Eind januari was er een bestuursvergadering. Belangrijkste agendapunt waren de nodige aandachtspunten als gevolg van het samenvoegen van VOVK, VVRS en LOvNG en het oprichten van de Stichting Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers als rechtspersoon. De koepelorganisatie waar alle lotgenotenbijeenkomsten en herdenkings-momenten onder vallen. Samen met Fonds Slachtofferhulp wordt gekeken naar mogelijkheden om ondersteuning voor het secretariaat te krijgen.

De FNG kent nu een Comité van Aanbeveling. Zitting in dit CvA hebben Herman Bolhaar (voormalig voorzitter College van Procureurs Generaal), Gerdi Verbeet (voormalig voorzitter Tweede Kamer), Harry Crielaars (voormalig bestuursvoorzitter Slachtofferhulp Nederland), Jos de Keijser (hoogleraar Rijksuniversiteit Groningen en klinisch psycholoog) en Roger de Groot (burgemeester De Wolden).

Veel tijd is besteed aan de voorbereiding van de presentatie van het VOVK gedenkboek en de verzoeken om interviews door de media. We zijn er trots op dat voormalig staatssecretaris Fred Teeven het eerste exemplaar van het boek in ontvangst wilde nemen.

Ondergetekende was aanwezig bij een ontbijtsessie van Slachtofferhulp Nederland op de internationale dag van het slachtoffer. Genodigde was minister voor rechtsbescherming, Sander Dekker. Hij presenteerde zijn meerjarenplan en het is verheugend dat een paar van de speerpunten van de FNG daarin zijn opgenomen, te weten de introductie van spreekrecht voor nabestaanden van geweldslachtoffers bij de TBS verlengingszitting waar de voorwaardelijke beëindiging van de dwangverpleging aan de orde komt. Nabestaanden kunnen dan aan de rechter o.a. hun wens voor een contact- of gebieds/woonverbod uitspreken. Een ander punt van het meerjarenplan betreft het verplicht verschijnen van verdachten van zware misdrijven op de strafzitting met als doel dat nabestaanden bij de uitoefening van het spreekrecht zich tot de verdachte kunnen richten.

Voor het bestuur ligt er de moeilijke taak om de cultuurtjes van de drie verschillende lotgenotenorganisaties te laten samensmelten tot een organisatie waar alle lotgenoten steun zullen vinden en zich geborgen voelen. Het vertrouwen is er!

Jan van Kleeff,

Voorzitter

EEN SCHADUW LEVENSLANG

Boekuitreiking op 27 januari 2018

Na veel wikken wegen is uiteindelijk tot de samenstelling en vormgeving van het boek 'Een schaduw levenslang' besloten.

De eerste bijeenkomst van Leo Fijen, Jef Rijsbergen, Rien Verbiest en Paul Kuiper was bij De Generaal, een voormalig stationsgebouw in Baarn en nu een restaurant.

Daar is besloten dat in ieder geval de volgende hoofdstukken in het boek zouden moeten komen:

- 20 verhalen van de kinderen
- een voorwoord door Mr. Pieter van Vollenhoven
- bijdragen van 'officials' zoals voorzitters van vroeger en nu,
- Slachtofferhulp
- rituelen
- enkele voorbeelden van de briefwisseling tussen Paul Kuiper en Wil Vreeburg

Maar welke verhalen en van welke kinderen? Een moeilijk dilemma, maar we wilden verschillende soorten verhalen schrijven, bij voorbeeld 'Moord in het buitenland', moord in de familie, moord om geld, geen moordenaar gevonden, goede en slechte ervaringen met instanties. En zo vertegenwoordigen de gekozen verhalen onze dierbaren.

Dan komt het moment van de presentatie. Dat het eerste exemplaar aan oud-staatssecretaris van Veiligheid en Justitie Fred Teeven wordt uitgereikt is een blijk van waardering voor het vele werk dat hij in zijn actieve politieke loopbaan voor ons heeft betekend. Hij bedankte ons hartelijk en vond het een eer dit boek te mogen ontvangen.

Het is jammer dat Leo Fijen, aan wie we in het voortraject zo veel te danken hebben gehad, er door familieomstandigheden maar heel even bij kon zijn, maar soms zijn andere dingen nog belangrijker.

De muziek – koor en harp –, de gedichten, de gesproken woorden, alles was meebepalend voor de fijne sfeer die er de hele middag was.

Dat de catering voortreffelijk was, mag ook apart worden genoemd. Alles liep zo vanzelf dat je je plotseling bewust wordt van al het werk dat het bestuur heeft gehad met de voorbereiding van deze bijzondere middag!

Paul Kuiper

EVEN VOORSTELLEN

Een nieuw redactielid

Even voorstellen, mijn naam is Margreet Scholing en ik woon tot volle tevredenheid in Wolvega vlak over de grens van Friesland. Ik hoor u denken: "Wolvega – waar heb ik dat eerder gehoord?"

Tijdens de DHG in Rotterdam is aangekondigd dat Wolvega de plaats is waar de Dag Herdenken Geweldslachtoffers 2018 gaat plaatsvinden.

De afgelopen 6 jaar ben ik bestuurslid geweest van de VVRS en heb ik mij samen met de overige bestuursleden ingezet voor het Nationaal Monument van geweldslachtoffers in de Stapel, Gemeente De Wolden.

Na de onthulling zijn we begonnen met de organisatie van de "Lichtjesavond" op de eerste zaterdag van november. Tijdens de bijeenkomst 2017 is dit overgedragen aan de Stichting Herdenken Geweldslachtoffers.

Ook de VVRS is één van de drie lotgenotenorganisaties die zich nu verbonden hebben in de FNG, dus nu zit ook mijn bestuursfunctie erop.

Hierdoor komt er weer tijd vrij om iets anders te doen. Ik ben gevraagd of ik de redactie van de Cocon zou willen komen versterken. Rien en Paul zijn al jaren tot volle tevredenheid van iedereen bezig met de Cocon en zijn ook heel goed op elkaar ingespeeld, dus een uitdaging voor mij. We hebben al met elkaar kennis gemaakt en ik denk dat het wel goed komt.

Ik ga in ieder geval mijn best doen om de Cocon vol te krijgen met informatie en verhalen die de nabestaanden misschien troost of versterking kunnen geven.

Margreet Scholing

Maaïke Kuiper
26-09-1972 † 06-02-1997

Donderdag 6 februari 1997. Het is een paar dagen voor Carnaval en vanavond viert de basisschool voor speciaal onderwijs 't Korhoen, waar Maaïke stage loopt, het feest. Ze heeft afgesproken om half acht bij het station te zijn om samen met een paar collega's naar het feest te gaan. Maar eerst gaat ze nog een paar boodschappen doen, een vloermop bijvoorbeeld, want haar flat moet wel schoon zijn. Na het eten trekt ze haar pierrotkleren aan als de bel gaat.

Die avond ben ik om 7 uur naar de wekelijkse cantorij-repetitie geweest en daarna nog even bij mijn 90-jarige moeder langsgegaan. We hebben nog wat nagepraat over haar verjaardagsfeest op 25 januari en daarna ga ik naar huis.

Als die avond rond half twaalf de bel gaat, doe ik open. Er staat een onbekende man voor de deur. Hij stelt zich voor als leraar aan 't Korhoen en zegt: "We maken ons zorgen om Maaïke." Ik reageer verbaasd: "Maar Maaïke viert feest op jullie school." "Ja, maar ze is niet gekomen." Dat is vreemd, want als Maaïke om half acht afspreekt, dan is ze er ook om half acht. Nou ja, er kan van alles gebeurd zijn, dus ik bel even naar haar flat, maar er wordt niet opgenomen. Vreemd. Maar ik heb de sleutels van haar flat, dus gaan we daar samen naar toe. Eerst mijn vrouw Ina gewaarschuwd natuurlijk.

Bij haar flat staan nog twee collega's die niet naar huis willen voor ze meer weten. "Oh kijk, daar staat haar fiets, dus ze is thuis."

We gaan samen naar binnen. Ik doe de deur van haar kamer open en daar ligt ze. Op haar buik. Op de bank. In haar pierrotpak dat doordrenkt is van bloed. Er is geen twijfel mogelijk: Maaïke is dood. Ik loop naar de telefoon, bel het alarmnummer en zeg: "Ik denk dat mijn dochter vermoord is." En ik zeg tegen de anderen: "Hoe moet ik dit aan mijn vrouw vertellen?" "Dat hoeft je niet, dat doe ik", zegt de collega die bij mij aangebeld heeft.

Als de politie arriveert word ik meegenomen naar het politiebureau. Daar vertel ik gedetailleerd wat ik heb gezien en hoe ik Maaïke heb aangetroffen. Er wordt proces-verbaal opgemaakt en ik haal er nog een paar taalfouten uit. Na een tijdje komen Ina en de andere drie kinderen, Henk, Jan-Heiko en Gertske binnen. "Hè gelukkig, we zijn weer bij elkaar", denk ik. Maar morgenochtend kan ik niet naar school. Hoe lossen we dat op. Een andere collega belooft contact met mijn basisschool op te nemen. We worden met een politieauto naar huis gebracht. Het is diep in de nacht en we gaan nog even naar bed.

's Morgens vroeg horen we een buurman naar zijn werk gaan. "Die weet nog van niks", zeggen we tegen elkaar. Voor hem is die dag een dag als alle andere. Voor ons is het bepaald geen dag als alle andere. Die ochtend moeten we het onheil aan familie en andere relaties melden. Een zware taak.

En dan gaat er van alles gebeuren. Familie komt. Ik ga naar mijn moeder en daar bel ik haar dominee. De directeur van mijn school komt. Een vriend van Henk komt, blijft twee uur zitten en zegt niets. Het was een veelzeggend gebeuren. Er komen twee onderzoekers die op het traject 'gezin' zijn gezet. Het begrip familierechercheur bestond nog niet. Er komt iemand van Maaïkes stageschool. Er belt iemand van haar doedelzakband: "Het is toch niet ...?" Het was toch wel. Verbijstering alom. De regionale krant meldt op de voorpagina: "Hengeloër vindt vermoorde dochter". Wat je voor onmogelijk had gehouden, blijkt toch te kunnen: ons kind is vermoord. Waarom? Door wie? Niemand die het op dat moment weet.

Maaïke Kuiper, in vol ornaat als lid van de Coconcord Pipeband.

Op haar begrafenis was de voltallige band aanwezig om haar met haar geliefde muziek(instrument) te eren.

'Tijdens ons verblijf op het politiebureau was ons al gevraagd of we iemand van Slachtofferhulp wilden. "Nou, ja", zei Ina, "waarom niet, maar wat zal die met ons kunnen?" Later zal blijken van wat voor een onschatbare waarde deze jonge vrouw voor ons allemaal is geweest.

s Middags kwamen er twee rechercheurs bij ons en zij hebben ons laten vertellen wie Maaïke was, wat haar gewoontes waren, waar ze werkte, welke vrienden en vriendinnen ze had. "Wat wilt u dat we doen?" Ons antwoord was: "Elke dag bij ons komen om ons bij te praten, ook als er niets bij te praten valt." En dat hebben ze gedaan. "We krijgen hem te pakken!" Maar wij dachten: hoe langer het duurt, hoe kleiner de kans is dat ze hem te pakken zullen krijgen. Wij wisten echter niet wat zij toen al wel wisten: tijdens het buurtonderzoek waren er tegenstrijdige beweringen geuit over een buurtbewoner van Maaïke. En zo stond hij al vanaf dag 1 op het lijstje.

We waren doodsbang, want wie zou dit nou gedaan kunnen hebben? En op een bepaald moment dachten we het zelfs te weten. Gedachten waar we ons later wel over geschaamd hebben.

Onze jongste dochter, toen 17 jaar, durfde niet meer alleen te slapen en een vriendin kwam bij haar. De slaapkamerdeur mocht niet dicht. Onze oudste zoon, toen 26 jaar, durfde het gangetje achter het huis bijna niet door, alleen zo snel als hij kon fietsen. Onze jongste zoon, toen 20 jaar, was zo geschokt dat hij zijn schoenveters niet meer zelf kon strikken. We hebben pas zondags na de donderdag de gordijnen van de voorkamer weer opengedaan.

De eerste dagen stonden er tot onze verrassing zomaar maaltijden voor ons klaar. Iemand gaf me een pakje pijptabak. De huizen van de burens stonden voor ons open en zij stonden voor ons klaar. We hebben de rouwcirculaire – raar woord trouwens – helemaal zelf samengesteld. Een van onze kinderen heeft er boven laten zetten 'Tears in heaven' en daaronder hebben wij geschreven: 'Intens het leven geleefd, wreed ervan beroofd'. We dachten dat iedereen dat wel begreep, maar toch waren er mensen die dachten dat misschien een dronken automobilist de oorzaak was geweest.

De uitvaartdienst – vinden we een beter woord dan rouwdienst, hoewel die vlag de lading natuurlijk ook wel dekt – moest worden voorbereid. We hebben in overleg met twee predikanten en een pastoor (Maaïke zong in een rooms-katholiek jongerenkoor) besloten dat de kerkdienst een dienst van Schrift en Tafel oftewel een eucharistieviering zou moeten worden. Van vrienden die van ver kwamen, hoorden we dat ze met een steen in hun hart naar die dienst zijn

gegaan maar dat ze, toen ze de kerk in kwamen, het gevoel hadden dat ze met warmte werden omgeven.

Deels leefden we in een soort roes, maar we beseften heel goed dat we dit alles maar één keer konden meemaken en dat wilden we met ons volle bewustzijn beleven. We weten nog heel goed dat, toen de dienst net afgelopen was, we buiten de kerk de doedelzakband hoorden stemmen. En tijdens de tocht van de kerk naar de begraafplaats, een afstand van ongeveer een kilometer, speelde een trommelslager voortdurend zijn droeve muziek.

En: tijdens die tocht stroomde het van de regen, alsof het zo moest zijn, niet alleen 'Tears in heaven', maar ook hier. Na afloop van de begrafenis schaarde de hele doedelzakband, of liever: de Concord Pipe Band, zich om het graf en heeft net zo lang gespeeld tot de laatste bezoeker van het kerkhof was vertrokken. En daarna was het condoleren in een gebouw tegenover de begraafplaats. Daar hebben we bijna aan den lijve ondervonden welke plaats Maaïke in veler harten heeft gehad. Nochtans hebben we alles heel intens beleefd.

Toen bekend was wie de officier van justitie zou zijn, heb ik hem een brief geschreven. Daarin vertelde ik wie er allemaal slachtoffer waren van de moord. En ik stelde hem voor om voor de dader voor elk slachtoffer een jaar gevangenisstraf te eisen. De officier heeft ons daarop voor een gesprek uitgenodigd en in hem troffen we een zeer betrokken mens. Hij heeft ons precies verteld wat hij wist en wat hij van plan was. De zaak kwam voor op 12 september 1997 en de eis was 18 jaar gevangenisstraf. Gebruikelijk is dat de rechter na 14 dagen uitspraak doet, maar dat zou precies op Maaïkes geboortedag zijn en daarom deed de rechter al na een week uitspraak. En de uitspraak was conform de eis: 18 jaar. De veroordeelde is in hoger beroep gegaan en ook met de procureur-generaal hebben Ina en ik een gesprek gehad. Ook in hoger beroep was de uitspraak 18 jaar. Na 12 jaar is de dader vrij gekomen, maar de dag daarop is hij het land uit gezet: hij was legaal met een voetbalelftal in Nederland gekomen, maar niet mee teruggegaan en van dat moment af was hij illegaal in Nederland. Door zijn daad werd hij een ongewenste vreemdeling en is daarom het land uit gezet.

Nu leven wij voort met een groot gemis en dat voelen we nog dagelijks. Maar onze andere kinderen zijn getrouwd. We hebben twee lieve schoondochters en een lieve schoonzoon, die ons zeven kleinkinderen hebben geschonken. En dat geluk voelen we ook dagelijks. Wij zijn dankbare mensen.

Uit 'een schaduw levenslang',
Paul Kuiper, de vader van Maaïke

VROUW

Verhalen achter het nieuws
Nels dochter (28) werd vermoord:
Er is nieuw bewijs nodig!!

“Het is onverteerbaar dat de dader van de moord op mijn dochter na twaalf jaar nog niet achter de tralies zit.” Aan het woord is Nel Wolvers. Haar dochter Tamara (28) werd in 2006 vermoord in het ouderlijk huis in Alphen aan den Rijn. Nel is één van de ouders die haar verhaal doet in Een schaduw levenslang. In het boek, dat vandaag verschijnt, komen twintig verhalen aan bod van ouders van een vermoord kind.

Tamara Wolvers wordt in de zomer van 2006 met veel geweld om het leven gebracht. Op en rond haar lichaam worden diverse sporen gevonden, die volgens het OM naar slechts één mogelijke dader wijzen. Maar volgens de rechters valt niet uit te sluiten dat deze verdachte op een eerder tijdstip die sporen heeft achtergelaten. In dat geval kunnen ze dus niet aan de moord worden gekoppeld. Zodoende wordt de verdachte vrijgesproken.

Nel: “Ik ben er honderd miljoen procent van overtuigd dat hij onterecht is vrijgesproken. Het is te belachelijk voor woorden dat hij gewoon vrij rondloopt. Ik kom hem nog ook regelmatig tegen als ik boodschappen ga doen. Pas als hij straf heeft gekregen, kan ik rust krijgen.”

Kracht

Het is inmiddels bijna twaalf jaar geleden dat het leven van Nel, haar man Berry en andere dochter Chantal in een nachtmerrie verandert. Ook tijd heelt dit soort wonden niet. “Ik moet verder, ik heb geen keuze.

De kracht om verder te gaan ligt in de kracht die ik haal uit Tamara. Zij zou hebben gezegd: 'Blijf vechten voor gerechtigheid en zorg goed voor elkaar.' Maar het is heel zwaar. Dit kun je nooit een plek geven. Je kunt er alleen mee leren omgaan.”

Zwart randje

“Ik kan nog best wel lachen en blij zijn, maar alles is met een zwart randje omgeven. Elke dag denk ik nog aan haar. Als ik fotolijsten met foto's van Tamara sta af te stoffen of als ik bepaalde liedjes hoor op de radio. Zoals Ik wacht hier op jou van Bløf. Dat liedje had ze gegeven aan haar vriend, ze zouden bijna gaan samenwonen.”

Ook als Nel iemand tegenkomt die op Tamara lijkt, heeft ze het moeilijk. “Iemand met dezelfde haarkleur of ogen. Dan denk ik: ‘Wauw, dat heb ik allemaal niet meer. Tamara wilde heel graag kinderen, maar ik zal nooit oma van haar kinderen worden.’”

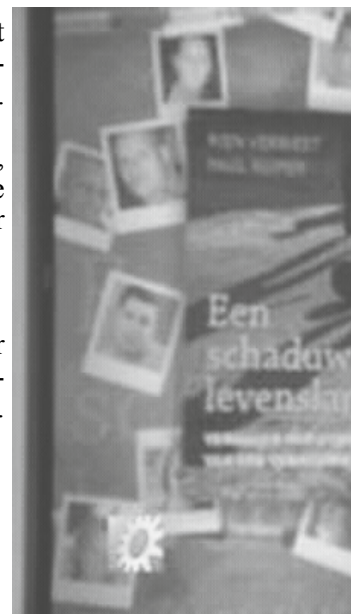
Hoge Raad

Toen de Hoge Raad in 2012 de verdachte definitief vrijspak, viel de familie in een zwart gat. “De eerste zes jaar na haar dood bestond uit vechten in de rechtszaal, maar dat betekende ook hoop. Toen de Hoge Raad hem vrijspak na al die jaren, heb ik vreselijk lopen huilen. En zelfs staan schoppen tegen een muur buiten.

Het was alsof we in een nachtmerrie waren beland. De hoop dat hij veroordeeld zou worden, verdween. Die kwam pas weer terug toen in 2013 een nieuwe wet werd aangenomen.” Die wet bepaalt dat een vrijgesproken verdachte opnieuw kan worden vervolgd wanneer er nieuw bewijs is.

Bewijs

Nel: “De recherche is nog steeds met de zaak bezig. Maar er is nieuw bewijs nodig, daar wringt nu net de schoen. Toch geloof ik in karma; ik heb een heel sterk gevoel voor rechtvaardigheid. Tamara mag niet voor niets gestorven zijn, ze heeft zo ontzettend gevochten. En dit mag ook niet nog een keer gebeuren.”

Opi en omi

Met Patrick, destijds de vriend van Tamara, hebben Nel en haar man Berry nog steeds contact. “Hij heeft twee zoontjes met een vriendin van Tamara. Daar zijn wij een beetje opi en omi van. Als gezin zijn we wonder boven wonder sterker geworden door wat er is gebeurd. Berry en ik kunnen heel goed over ons verdriet praten samen. We zijn wel familieleden en vrienden verloren, maar we hebben er ook veel fantastische mensen voor teruggekregen.”

Gedenkboek

Het boek Een schaduw levenslang is een gedenkboek van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind. De vereniging is onlangs samengegaan met twee andere verenigingen: Landelijke Organisatie voor Nabestaanden Geweldslachtoffers en Vereniging voor Veiligheid Respect en Solidariteit (VVRS). Door samen op te trekken, hopen de verenigingen meer voor elkaar te krijgen.

Spreekrecht

Want er zijn nog steeds obstakels waar slachtoffers en nabestaanden tegenaan lopen. Nel: “Ik heb er zelf heel veel moeite mee gehad dat een verdachte leugens mag vertellen in de rechtszaal en dat jij als nabestaande daar niet op mag reageren. Een verdachte mag je zelfs uitschelden. Maar als ik in de rechtszaal één geluid maakte, was het meteen: ‘Orde, anders de zaal uit’.

Als slachtoffer moet je alle leugens maar aanhoren. Je mag één keer jouw verhaal doen. Ik had het een keer overgedragen aan iemand anders, omdat ik het niet aankon. Maar diegene zei verkeerde dingen. Toen ik het alsnog zelf wilde doen, mocht dit niet. Dat is heel frustrerend, want je wil graag je verhaal doen en reageren op wat een dader zegt.”

Telegraaf, VROUW, Dimphy van Miltenburg

In een vraaggesprek met Nel Wolvers laat zij het navolgende weten over haar ervaring met EMDR.

Nadat ik compleet ben ingestort heb ik in januari 2017 een EMDR behandelings-therapie gevolgd. Het was in een periode dat ik niets meer kon oppakken, totaal gebroken en Berry heeft dat toen voor mij geregeld. Hij kon mijn ellende niet langer aanzien.

Ik heb er zeker tien gehad en echt resultaat mee bereikt. Al na drie behandelingen merkte ik dat ik niet meer zo veel in mijn hoofd maalde. Het meeste wat opviel was dat ik rustiger werd en me weer kon focussen op de dagelijkse dingen. En me ook niet meer de gehele dag zo bezig hield met de moordenaar van mijn kind. Het was een fijn gevoel dat te ervaren: “Hij niet meer op de voorgrond maar ik zelf”.

Buiten de EMDR heb ik ook nog andere behandelingen gehad en kan ik het een en ander dus niet los van elkaar zien. Maar het feit dat ik me na een paar behandelingen al zo goed voelde, stemde mij zeer tevreden. Ik kan het dan ook aan iedereen aanraden.

Eye Movement Desensitization and Reprocessing, afgekort tot EMDR, is een therapie voor mensen die last blijven houden van de gevolgen van een schokkende ervaring, zoals een ongeval, seksueel geweld of een geweldsincident. EMDR werd meer dan 25 jaar geleden voor het eerst beschreven door de Amerikaans psychologe Francine Shapiro. In de jaren daarna werd deze procedure verder uitgewerkt en ontwikkeld tot een volwaardige en effectieve therapeutische methode.

← Lovende kritieken van Peter R. de Vries in
RTL Boulevard weekend 28 jan.18.30 uur

José loopt op de begraafplaats in de richting van het graf van haar zoon. Ze duwt de grafsteen aan de kant en de kist gaat open. Daar ligt Bas. Gekleed in een maagdelijk wit pak. Onaangetast. Zoals hij ooit was. Zonder sporen van brand. Hij opent zijn ogen. Hij spreidt zijn armen en omhelst zijn moeder. „Het is goed.”

Ongeveer vijf jaar geleden had José Verhoeven uit Hemmen deze droom. Een droom die haar weer kracht gaf. Die een beetje licht in het leven terug bracht. „Met deze droom wilde God mij vertellen dat het goed is. Bas is nu veilig. Ik ben de dag na de droom naar de begraafplaats toe gegaan en heb over de droom verteld. Sindsdien durf ik er zonder angst naar toe.”

De moord op Aart en Bas de Lang vond plaats in de nacht van 23 op 24 september 2008 en is een van de meest lugubere moorden in Gelderland van deze eeuw. Vader en zoon werden thuis overvallen in Hurwenen. Vastgebonden, gemarteld, gewurgd, door het hoofd geschoten en in brand gestoken. Waarom? Marktkoopman Marcel B uit Hellevoetsluis heeft zo'n grote geldzorgen dat hij samen met zijn zoon en een vriend van zijn zoon besluit Aart de Lang te overvallen. De Lang, een succesvol ondernemer, zou zomaar veel geld in huis kunnen hebben. De overval loopt volledig uit de hand. Aart en zijn zoon Bas sterven een gruwelijke dood. De daders proberen brand te stichten, mogelijk om sporen te wissen, maar dat gaat helemaal mis. Zowel Marcel B. als zijn zoon Mark lopen zelf brandwonden op. Marcel slaagt er zelfs niet eens in te vluchten. Mark en zijn vriend Ricky wel, maar Ricky raakt te water in de uiterwaarden en verdrinkt. Hij wordt pas weken later gevonden. Marcel en Mark B. worden veroordeeld. In eerste instantie tot 30 jaar, maar in hoger beroep tot 25 en 18 jaar.

Vandaag verschijnt het boek Een schaduw levenslang. De Vereniging Ouders van een Vermoord Kind presenteert hierin twintig verhalen van mensen van wie het kind is vermoord. Hierin staat ook een verhaal over José Verhoeven. De moeder van Bas de Lang en ex-vrouw van Aart de Lang.

„Ik was aan het werk die dag. Ik werkte in de zorg en was bij mensen in Brabant thuis aan het werk. 24-uurs zorg. Ik keek daar het journaal. Na een brand in Hurwenen waren er twee lichamen gevonden. Ik dacht nog: 'Hurwenen? Misschien ken ik die mensen wel.' En toen ging de telefoon.

Politie. 'Je moet naar huis komen. We halen je wel op.' Ik wilde per se zelf rijden. Ik kon me niet voorstellen dat het om Bas en Aart ging. In het huis hingen rookmelders en Bas en Aart sliepen niet op dezelfde verdieping. Die konden toch nooit beiden omkomen bij een brand? Ik kwam aan op een soort CSI-set. Een film. Overal zwaailichten en politie. Rood-witte linten. Grote witte schermen. Ze zeiden dat Aart was overleden en dat er nog iemand gevonden was die niet meer herkenbaar is. 'Als het Bas is, is hij dood' zei de agent die me tegenhield. Ik stortte volledig in. Die middag werd ik nog verhoord. Alsof ik een verdachte was. Maar ik kreeg er nauwelijks iets van mee. Dit kan niet waar zijn, dacht ik alleen maar.”

In september is het tien jaar geleden. Voor het oog lijkt het alsof het leven van José Verhoeven gewoon doorgedaan is. Ze woont in een prachtig huis in het pittoreske Hemmen. Een interieur dat zo uit een styling gids lijkt te komen. En overal in huis is God aanwezig. In beeld en in woord.

'De Heer keek toe vol liefde en beantwoordde al mijn vragen' staat er op een tegeltje. In de kast staat een foto van Bas. En drumstokken, zijn drumstokken. Op zolder staat een doos met foto-boeken. Uit de tijd dat ze nog met Aart getrouwd was. Foto's van de kinderen, maar die doos raakt ze niet aan.

„Ik leef in een soort cocon, weet u. De Here God heeft me hierin geplaatst. Die cocon, dat is een soort deken die om me heen is geslagen. Ik heb Bas en de pijn en het verdriet altijd bij me. Die pijn is zo groot. Niet voor te stellen. Ik durf het niet aan om dat toe te laten. Nu, na 10 jaar komen er scheurtjes in de cocon. De pijn breekt er zo nu en dan doorheen. Toen u mij belde voor dit interview werd ik overvallen. Alsof het gisteren is gebeurd. Ik werd zo verdrietig. Ik voel me veilig hier. Dat wil

ik niet kwijt. Ik heb de kracht nu om deze last te dragen. Maar het gemis wordt eigenlijk steeds groter. Bas blijft voor mij altijd 23. Kinderen van zijn leeftijd gaan nu trouwen en krijgen zelf kinderen. Dat is er niet bij.”

Praten met vreemden over het lot van haar zoon, het voelt raar voor José. Onwennig. Bijna tien jaar lang draagt ze haar last zelf, in kleine kring beschermd door vrienden en familie. En nu zit ze hier te praten met iemand van de krant notabene, de media, die na de moord zo vervelend waren. Op TV hoorde ze zeggen dat Bas en Aart betrokken zouden zijn bij duistere praktijken en dat ze daarom zijn vermoord. Onzin! Hoe is het mogelijk dat journalisten dit naar buiten brengen op basis van roddels? Dat is zo kwetsend.

De periode na de dubbele moord was een hel. José moest omgaan met het verdriet, maar ze leefde ook in onmin met haar voormalige schoonfamilie. José en Aart waren al gescheiden en de dood van Aart en Bas bracht de familie bepaald niet dichterbij elkaar. Ze moest vechten voor haar plekje en vechten voor haar eigen bestaan. Bas heeft ze nooit meer mogen zien. Zelfs geen foto's. De politie bepaalde dat het niet goed voor haar was om haar verbrande zoon te zien. Onbegrijpelijk vindt ze het. Dat de politie dat voor haar kon bepalen.

„Ik weet zelf niet meer hoe ik de dagen doorkwam. Ik kon niks meer. Ik ben gestopt met werken toen. Dat ging echt niet meer. Ik had ook helemaal geen smaak meer. Alles smaakte vies. Dan dacht ik dat de koffie niet meer goed was of dat de melk bedorven was, maar daar was niks mee aan de hand. Ik leefde als een zombie. Ik dacht alleen maar: dit is niet waar. Dit is zo groot. Je wordt gek als je je gevoel toelaat. Ik zag hem ook heel veel. Dan zat ik in de kerk en dacht ik dat Bas voor me zat. Maar dat was dan iemand die op hem leek. Ik ben zelfs naar die jongen toegegaan om te vragen of ik hem even vast mocht houden. Na de dood van Bas ben ik gaan schilderen. Dat gaf me rust. Ik schilderde vrouwen. Altijd maar weer vrouwen, maar dan wel zonder gezicht. Dat zegt denk ik iets. Ik heb mezelf echt terug moeten vinden. Heel langzaam kwamen de gezichten weer terug in de schilderijen.”

Na de begrafenis volgt de rechtszaak tegen de daders, Marcel en Mark B. Dat de twee, samen met hun verdrinkende vriend Ricky de daders zijn, staat voor justitie vast. Maar Mark zwijgt gedurende het hele proces. Marcel B., komt met een smoes. Hij zou gechanteerd zijn door Marokkanen en die zouden er bij geweest zijn en de moord hebben uitgevoerd. José zit erbij en hoort het aan. Ze vindt het laf van de daders, vooral het gelieg van Marcel. De daders tonen geen berouw of spijt. Er komen ook geen excuses. Ze worden veroordeeld tot lange gevangenisstraffen. In de rechtbank komt José de moeder van Mark tegen. Ze loopt naar haar toe en omhelst haar. 'Want zij is ook een moeder.'

„Na een tijd wees een vriendin me op de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind. Ik vond het prettig om mensen te ontmoeten die me snappen. Mensen zeggen vaak heel makkelijk: 'dat begrijp ik' maar sommige dingen kun je niet begrijpen. Bij de vereniging heb je mensen die hetzelfde hebben meegemaakt. Daarmee kon ik samen huilen en soms ook lachen. Er zijn andere groepen voor mensen die een kind verloren

hebben, maar bij ons is het anders. Het verdriet is hetzelfde maar wij moeten leren leven met het feit dat een ander het gedaan heeft. In onze groep is wraak ook vaak een thema.

Mensen zijn bezig met de strafmaat. Dat heb ik gelukkig niet. Ik wil mijn leven niet laten leiden door de daders. Ik wil wel nog steeds weten waarom ze het gedaan hebben. Is geld echt zoveel waard om iemand te vermoorden? Ik heb aangeboden om met ze in gesprek te gaan. Ik wil ze aankijken en vragen waarom ze het gedaan hebben. Daar heb ik niks op gehoord.”

En nu? Het leven gaat door. Met haar tweede man heeft ze haar plek gevonden in Hemmen. Ze werkt weer in de zorg. De cocon die haar al tien jaar omhult begint scheuren te vertonen. Echt kapot scheuren kan ze hem nog niet. De pijn komt nu gedoseerd binnen en daar kan ze mee omgaan. Ze kan er mee leven. Ze mag er wel zijn, weet ze inmiddels. Jose overweegt toch maar eens te gaan grasduinen in de dozen op zolder. Ze wil een gedenktafel gaan maken voor Bas in huis. En ooit ziet ze hem terug. In de hemel, dat weet ze zeker.

Joris Gerritsen, Chef In/Chef Nieuws,
De Gelderlander

AAN ROUWEN KOMT GEEN EINDE

NRC, 5 februari 2018, Kim Bos

In een schaduw levenslang doen ouders van vermoorde kinderen hun verhaal. Omdat hun kind niet mag worden vergeten. En om de veerkracht van de mens te tonen.

In de Sint Josefkerk in Leusden staan 24 fotolijsten en 24 brandende waxinelichtjes op een glanzend rood laken. Ernaast „de namenschaal”, een schaal waarop ouders gekleurde briefjes met handgeschreven namen van hun vermoorde kinderen hebben geplakt. Rien Verbiest staat achter het spreekgestoelte en vertelt over de dood van zijn zoon Reinier. „Ik hoef jullie niet te vertellen hoe je je dan voelt.” In de kerk zitten ouders van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind (VOVK), die in totaal 140 leden heeft. De namenbriefjes, de fotolijsten, de kaarsjes: dat zijn de rituelen. Zo gaat het tijdens de meeste bijeenkomsten. Op deze dag is er een herdenking en een boekpresentatie tegelijk. Het boek *Een schaduw levenslang* is verschenen: verzamelde verhalen van ouders van een vermoord kind.

Een paar dagen eerder, in lunchroom Delifrance naast station Amersfoort. „Je bent nu op het hoofdkantoor van de redactie”, zegt Rien Verbiest, gepensioneerd brandweercommandant. Tegenover hem zit Paul Kuiper, vroeger leraar op een basisschool. Kuiper en Verbiest stelden *Een schaduw levenslang* samen met onder meer teksten uit het verenigingstijdschrift Cocon, waarvan zij de redacteurs zijn. Voor ieder nummer maakt Verbiest een coverillustratie. Verbiest haalt de laatste editie uit zijn tas: een oog waaruit een traan vloeit, omlijst met namen van kinderen.

Verbiest: „Ik teken, daar zitten idioot veel gevoelens in, en Paul verwoordt dat dan in tekst.” Kuiper: „Ik vind het een merkwaardig proces. Er schiet me dan van alles te binnen.”

Verbiest roept zijn vrouw, die verderop aan een tafeltje zit te wachten tot het interview afgelopen is. „Pas op hoor, straks gaan Paul en ik nog in ondertrouw met elkaar.” Zo gaan de emoties op en neer tijdens het gesprek: grappen worden ogenschijnlijk soepel afgewisseld met serieuze bespiegelingen op treurige zaken. De vaders zijn in de loop der jaren „veel meer dan bekenden” geworden, zegt Verbiest. Verbiest tegen Kuiper: „Je onderbreekt me hè, als ik teveel praat.”

De samenstellers hebben er even aan gedacht om de verhalen van alle leden van de vereniging in het boek op te nemen. „Iedereen wilde zijn eigen verhalen er natuurlijk in terugzien”, zegt Verbiest. Kuiper: „Maar 140 verhalen kán niet. Dat houdt niemand vol.”

Verbiest: „Het was een worsteling om te kiezen.” Hij heeft geprobeerd om „onbevangen de diversiteit te zoeken”. „Binnenland, buitenland, verschillende leeftijden. Maar ook: de dader binnen de familie, of meerdere kinderen. De dader nog altijd niet in beeld.”

Nóém hun namen

Reinier Verbiest werd 25, hij stierf in 1994. Maaike Kuiper overleed in 1997 op 24-jarige leeftijd. De vaders hebben hun verhaal al vaak verteld. Vandaag in de lunchroom weer, en ze zullen het in de kerk ook weer doen. Dat is belangrijk voor hen, en ook veel andere leden van de Vereniging zeggen het: nóém die namen. Maaike werd vermoord door een buurman die tweehonderd gulden nodig had voor een reis naar Marokko. Kuiper: „Hij doodde haar om de overval te verbergen.” Reinier Verbiest ging voor een stage als fysiotherapeut naar Israël en werd het slachtoffer van een aanslag op een bus in Tel Aviv. „Ik was het niet met die reis eens, daarom heb ik hem niet weggebracht.” De aanleiding voor het boek is dat de VOVK nu fuseert met andere organisaties: de Vereniging voor Veiligheid Respect en Solidariteit (VVRS) en de Landelijke Organisatie voor Nabestaanden Geweldslachtoffers (LOvNG). Dat is voor sommige leden lastig. Wat er met rituelen – zoals de jaarlijkse herdenking – zal gebeuren is nog niet helemaal zeker. Zal de dynamiek veranderen als straks, behalve rouwende ouders, ook andere familieleden bij bijeenkomsten zijn? De redactie van Cocon bestaat straks ook uit andere nabestaanden.

Kuiper en Verbiest hopen dat andere rouwende ouders steun vinden in dit boek. Verbiest: „Ik word helemaal gek, denk je in het begin. Maar als je dat van anderen leest dan denk je... Kuiper: „Ik was niet gek”.

De vaders willen ook „de veerkracht van de mens” laten zien. „Achteraf krijg je duidelijk hoelang dingen hebben geduurd”, zegt Verbiest. „Ik heb me zes weken niet op deze aarde gevoeld. Ziek van ellende. Levend als een zombie.” Daarna kon hij weer enigszins deelnemen aan het dagelijks leven. „Later heb ik me gerealiseerd dat ik een periode van twee jaar emotioneel heel erg geleden heb. Het eerste jaar is heel zwaar, maar kregen we wel veel steun. Post van de Joodse gemeente, het kwam van over de hele wereld.” Het tweede jaar hield de post op. „Daarna realiseer je je: ik moet het toch alleen opknappen. Je denkt: zijn ze me helemaal vergeten.” Jarenlang was hij „nalatig, vergeetachtig, ik vond niets interessant.” Na zeven jaar had Verbiest weer „de power en de veerkracht” om te doen wat hij ervoor deed.”

Kuiper: „O, wat waren wij moe in het begin. Rouwen kost zoveel energie.” Verbiest: „Na iets van 2,5 jaar kwam er een moment, aan het einde van de dag, dat ik besepte: ik heb vandaag niet aan hem gedacht. Zó, dan voel je je hoog schuldig, hóóg schuldig”. Kuiper: „Je schaamt je wild.”

Het verdriet is alledaags geworden Verbiest: „Maar nu zeg ik tegen anderen: dat is toch geweldig! Er hoeft nog steeds maar dit te gebeuren en die emoties zijn er weer. Maar het is hanteerbaar. Het verdriet is alledaags geworden. Onderdeel van.”

Kuiper: „En soms, nu ook, springen de tranen je in de ogen en daar kun je helemaal niets aan doen. Je kunt niet voorzien op welke moment het gaat gebeuren.”

Verbiest: „Ik vind het heel storend als iemand het over ‘rouwverwerking’ heeft. Afval kun je verwerken, maar aan rouwen komt geen einde.”

Rien Verbiest en Paul Kuiper werden allebei jaren na de dood van hun kinderen lid van de VOVK. „Het eerste jaar hield ik me alleen bezig met mijn eigen verhaal”, zegt Kuiper. Mensen zeiden: ga eens een dagje naar het strand, laat je afleiden. Ik wilde niet afgeleid worden.” In de loop der jaren kwam het besef: „Met dat in jezelf gekeerde bewijs ik niemand een dienst.”

Leden van de VOVK hebben het vaak over „een warme deken” als ze praten over hun vereniging. Maar soms is het ook moeilijk om met elkaar om te gaan, vertellen Kuiper en Verbiest. „De eerste keer dat we naar een bijeenkomst gingen in Leusden, mijn vrouw en ik, heeft het ons geen goed gedaan. Mensen waren zo boos. Boos op de dader, boos op de politie, boos op de rechter. Met dat deel van gevoelens werden mijn vrouw en ik toen voor het eerst geconfronteerd.” De moordenaar van Kuipers dochter werd na twee weken aangehouden. Het proces liep goed. En terwijl er in die tijd nog geen speciale familierechercheurs waren, die tegenwoordig achterblijvers begeleiden, ging ook dat bij Kuiper goed. „Ik heb wat dat betreft gemakkelijk praten. Er waren twee rechercheurs die bij ons kwamen en die zeiden: ‘Wat verwacht u van ons?’ Mijn vrouw en ik zeiden: ‘Dat jullie elke dag even langskomen om te vertellen wat de ontwikkelingen zijn.’ Dat was heel... wat is daar nou het goede woord voor? Plezierig? Nee, nee.” Verbiest:

„Welkom.” „Vooral in de allereerste stadia van rouw loop je zo op je tandvlees dat irritatie aan de oppervlakte ligt. Dat kennen wij ook van elkaar. Hop, gelijk in de gordijnen. Mensen vliegen elkaar zo in de haren om een woord.” En hoewel een „leedcompetitie” doorgaans met veel zorg wordt vermeden, gaat het wel eens mis. Verbiest: „Iemand zei tegen mij: ‘Jij hebt het makkelijk. Jouw zoon was in één keer weg.’ Jawel, de tweede keer op de vereniging kreeg ik hem gelijk voor mijn hoofd.”

Kuiper: „Nee, toch?” Verbiest: „Degene die het heeft gezegd weet het niet eens meer, dat zeg je dan gewoon vanuit je irritatie.”

De VOVK wil door de uitgave van dit boek niet alleen elkaar steunen, zij wil ook iets veranderen in de manier waarop nabestaanden worden geholpen door verschillende instanties. Er is in de loop der jaren al heel wat (ten goede) veranderd, vindt de

vereniging: zo zijn er familierechercheurs gekomen en is er in de rechtbank meer aandacht voor slachtoffers, zij hebben spreekrecht gekregen.

„Maar soms zijn verhalen zo dramatisch dat je er niet uitkomt met de wetgeving”, zegt Verbiest. Voor die gevallen moet er een soort ombudsman komen, vindt de VOVK. (Dit vul ik ook nog aan na het gesprek met Jan). Verbiest: „Er was een vrouw die haar man verloor aan moord. Hij liet een bedrijf achter met schulden. De volwassen zoon van die vrouw ging haar helpen om de zaken op orde te krijgen. Werd hij óók vermoord. Daarna werd ze achtervolgd door de belastingdienst, maar zij kón het niet. Ze wilde een intermediair maar dat accepteerde de belastingdienst niet: vanwege de privacy.”

Houvast aan rituelen

Het is Paul Kuiper en Rien Verbiest gelukt om de lichtheid van het leven weer te zien.

Weer „uitbundig” te leven, zoals Kuiper het verwoord. „Maar soms zie je dat mensen verbitterd blijven steken in haat.” Dat verschilt per persoon en per geval, zien zij. Verbiest: „Het heeft te maken met veerkracht, karakter, horizon.” De slachtofferstatus kan ook houvast geven. „Als dat wegvault is er niets meer.”

Veel leden hebben houvast aan rituelen, constateren Kuiper en Verbiest. Ze wijden er een hoofdstuk in hun boek aan. Verbiest: „Bij de vereniging hoorde ik dat veel mensen de verjaardagen van hun kinderen altijd vieren. Dat ze mensen uitnodigen. Bij mij gebeurt er weinig aan rituelen, dat kan ik mezelf aanrekenen. Zo heb ik in mekaar gezeten. Maar met oud en nieuw heb ik een moment voor mezelf. Dan is de rest buiten naar het vuurwerk aan het kijken en denk ik aan Reinier. Hij belde altijd om vijf voor twaalf.”

Kuiper: „Op haar geboortedag komen er de hele dag door mensen aanwaaien.” Soms lezen ze dan gedichten voor, die Kuiper pas na Maaikes dood voor het eerst zag. Eén gedicht kent hij uit zijn hoofd. „Ze schreef het toen ze een jaar of zestien was.”

pluk de dag

carpe diem

pluk een bloem

carpe flora

pluk een kip carpe henna

pluk hem kaal

kale henna

(Maaïke Kuiper)

WIJ HERDENKEN IN DE MAANDEN APRIL, MEI en JUNI 2018

Arco-Jan Loonen
04-04-72†15-08-97

Barry Kouwenberg
06-04-89†30-09-11

Marquerite van
Campenhout
08-04-77†11-01-02

Romy Nieuwburg
11-04-03†02-06-17

Ron Schuurman
12-04-77†07-05-11

Jason
14-04-09†16-06-09

Tinka van Rooij
14-04-77†26-05-04

Rik Vrolijk
18-04-65†01-07-99

Bert Meester
20-04-62†22-04-00

Gijs Janssen
21-04-89†24-01-97

Safhinaz Zerrouy
21-04-91†15-02-16

Natasja Peeters
23-04-77†15-04-04

Gilles Brouwer
24-04-51†08-11-01

Ida Klijnstra
24-04-56†23-06-08

Jeanine Groenewold
25-04-83†14-08-15

Alex Walkier
30-04-69†10-07-01

Anne de Ruijter de
Wildt 05-05-78
† 01-05-97

Joes Kloppenburg
07-05-70†17-08-96

Martijn van Oss
07-05-83†28-12-08

Denny Veldwijk
07-05-88†10-11-07

Bas de Lang
07-05-85†24-09-08

Niels Kooistra
11-05-80†15-08-08

Marlies v.d. Kouwe
11-05-84†21-09-08

Patrick van der
Bolt
11-05-66†26-12-02

Monique Peggy
Cabenda
14-05-67†10-01-03

Milan de Groot
14-05-88†04-03-06

Joël Alfarez
14-05-92†31-12-15

Ashana Wahl
17-05-93†09-12-11

Miranda Olivier
17-05-76†27-06-14

Barbra de Jong
17-05-73†12-09-02

Jolanda Horvers
20-05-69†20-02-02

Silvia Voss
20-05-68†10-12-04

Ross Langdon
23-05-80†21-09-13

Gerd Nan van Wijk
24-05-90†23-04-07

Marc Julien
Plessius
28-05-84†13-04-09

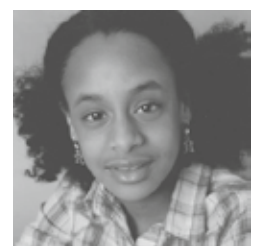
Katja Suringa
28-05-75†22-02-01

Regina van Vugt
28-05-78†28-11-01

Edwina Ingrid
Pantophlet
03-06-81†05-07-08

Robiënna C.C.
Reboe
03-06-96†28-05-09

Joyce Amanda
Exalto
17-06-91†05-11-10

Sybine Jansons
19-06-85†19-01-99

Nadine
Beemsterboer
22-06-86†02-12-06

Edward Maat
23-06-74†07-09-11

Wendy Roet
26-06-74†28-09-95

Rene Holshuijsen
29-06-60†06-07-07

Elif Yavuz
30-06-80†21-09-13

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Het was in de kerstvakantie. Onze jongste kleindochter, 4 jaar kwam logeren en dan bedenk je een leuk uitstapje. We hadden besloten naar een tentoonstelling van 100 kerststallen te gaan kijken. De tentoonstelling was in in een kerk.

De stalletjes en nog veel meer bevond zich op ooghoogte, dat wil zeggen op de ooghoogte van een 4-jarige en zo konden we alles goed zien. Dat het een greep was uit de verzameling van een van de recherechurs die na de moord op Maaïke dagelijks bij ons kwam, hebben we uiteraard niet verteld.

Na een tijdje lopen kwamen we ook in een kapel, de Mariakapel, en daar brandden 3 kaarsjes. Kleindochter vroeg waar dat voor was. "Die kaarsjes hebben mensen aangestoken om te denken aan lieve mensen die er niet meer zijn, die overleden zijn." Reactie van kleindochter: "O, net als papa's zusje". En we liepen weer verder naar de volgende stal.

Kijk, dat is nou een moment van diepe ontroering en van ontroerende eenvoud. Zo'n klein kind, zo'n kleinkind, dat niets van het drama heeft meegemaakt, maar wel weet dat papa's zusje er niet meer is, zo'n kind laat merken dat het verhaal bij haar thuis niet onder de tafel wordt geveegd, maar dat het in dat gezin ook een rol speelt.

En dan sta je een maand later in de hal van De Kom in Leusden en loopt daar geheel onverwacht haar vader binnen.

Dit zijn in mijn leven gouden momenten en van een onschatbare waarde.

Hier wou ik je even deelgenoot van maken.

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Ja, die kleinkinderen kunnen je veel warme gevoelens geven. Dat zijn mooie ervaringen. Ze zijn nog zo puur en ongeschonden.

Inmiddels ligt de kerstperiode al weer ver achter ons. Bij mij ligt de presentatie van het boek Een schaduw Levenslang nog vers in het geheugen.

Daarvoor wil ik jullie nog graag complimenteren. Wat hebben jullie een mooie herinnering gemaakt aan een periode waarin de troost aan elkaar voorop stond.

Van warme deken naar belangenbehartiging, dat zijn stappen die gezet werden. Soms ging dat, naar mijn gevoel, wel eens ten koste van de warme deken. Hoewel die belangenbehartiging natuurlijk uitermate belangrijk is om zaken te verbeteren in de toekomst.

De tijd doet veel met het verdriet. De grote gapende wond is langzaam dicht getrokken, de tijd heeft er een vlies over gelegd. Kwetsbaar, maar toch een vlies waardoor het leven weer vorm kon krijgen. Tijd waarin het weer mogelijk werd om te genieten van onze kinderen en kleinkinderen. Ik ben dankbaar voor het feit dat ik weer in staat ben om die mooie dingen ook weer te zien. Want zoals jij ook weet is dat onmogelijk in het begin.

En terwijl ik dit schrijf denk ik ook weer aan ouders die hun enige kind verloren. Hoe zij plotseiling geen ouders meer konden zijn. Waar vonden zij de zegeningen om te tellen?

Het zou mooi zijn als ouders hierop eens zouden willen reageren. Want delen is helen, daarvan ben ik overtuigd.

Als deze Cocon in de bus valt ben ik met Jos weer op een camping aan het Lago Maggiore, waar we de gasten een warm welkom heten en ons steentje bijdragen aan hun onvergetelijke vakantie.

Zo krijgt de vakantieperiode waarin alles gebeurde rondom de dood van Caroline in 1996, voor ons toch weer een warm tintje en ook dat had ik nooit kunnen denken.

Hartelijke groet,

Wil

‘GEDETINEERDE’ is gat in de markt

Tegenwoordig zit ik op twitter, facebook ben ik achter, neemt veel tijd in beslag om al die vele berichten te lezen.

Soms kom ik natuurlijk wel eens een mooi gedicht tegen of een oude schoolvriendin.

Twitter is snel met berichten, toch was dat ook eerst zoeken, wie moet ik volgen?

Mijn interesse is toch wel in de hoek van nabestaanden van geweldslachtoffers, advocaten, het OM, slachtofferhulp en schadefonds.

Toen ik weer eens vele berichten binnen kreeg stuitte ik op heel iets anders, het bericht van omroep Flevoland “Gedetineerden aan de slag bij SV Lelystad 67”.

Ze kunnen er werkervaring opdoen! De gevangenis in Lelystad en de voetbalclub slaan hun handen ineen. Gedetineerden kunnen binnenkort bij de voetbalclub werkervaring opdoen. Het idee achter de samenwerking is dat sport verbindt en verbreedert.

Door bij de voetbalclub dagbesteding of vrijwilligerswerk te doen, krijgen de gedetineerden een steuntje in de rug.

Ze kunnen meedoen in de samenleving en het is de wens dat ze in de toekomst niet weer in de fout gaan.

Daarnaast krijgen de deelnemers die goed functioneren een betaalde baan via SV Lelystad 67!

Ik staar naar het bericht en las het nog eens door, een voetbalclub????

Een voetbalclub gaat gedetineerden een baan aanbieden?

Er zitten vele mensen werkeloos thuis die ontzettend graag aan de slag willen

Ook nabestaanden die niet meer aan de slag konden in hun baan omdat het eenvoudig niet meer ging, die misschien al jaren lid waren van de voetbalclub, die de club altijd hebben gesteund met hun contributie, daar had de voetbalvereniging ook kunnen kijken naar personeel.

Als ik dit bericht tijdens een ontmoeting met lotgenoten deel komt er een discussie op gang.

De meningen gaan van, “Als ze misschien vrijwilligers hadden gehad was het nooit een vraag geweest, maar ja, iedereen heeft het toch altijd druk druk druk, en .. ze “verdienen” zeker weer een tweede kans”?

Tot hoe zit het met de VOG, en zitten er ook zedendelinquenten bij?

Als er iets in de kleedkamers met jongetjes gebeurt? Vechten op het veld en hoe zit het met de clubkas in de kantine?

Tsja dan is twitter te klein en staan de kranten vol met

“Hoe heeft het kunnen gebeuren?”

Nu het contract tussen de club en de voetbalvereniging is getekend hoor ik niemand hier over.

Ik werk in de kinderopvang en op 1 maart gaat er een personenregister komen waarin iedereen die met kinderen in aanraking komt geregistreerd moet zijn.

Ik vang thuis kinderen op en mijn familie moet geregistreerd zijn maar ook mijn buurvrouw als ze langer dan vijftien minuten bij mij over de vloer komt.

Wie dat allemaal gaat controleren, geen enkel idee, niemand kan mij daar antwoord op geven.

Het zijn regels waar ik mij als goed burger die een baan heeft aan moet houden.

De ouders geven hun grootste bezit, hun kinderen in het volste vertrouwen aan mij en ik zorg dat ik vertrouwen nooit beschaam.

Maar als één van mijn opvangkinderen door zijn vader op zaterdagmorgen naar de voetbal wordt gebracht en er staat een man bij de ingang die in de gevangenis een straf uitzit voor iets wat zijn zoon-tje nog niet snapt, zou de vader dan zeggen:

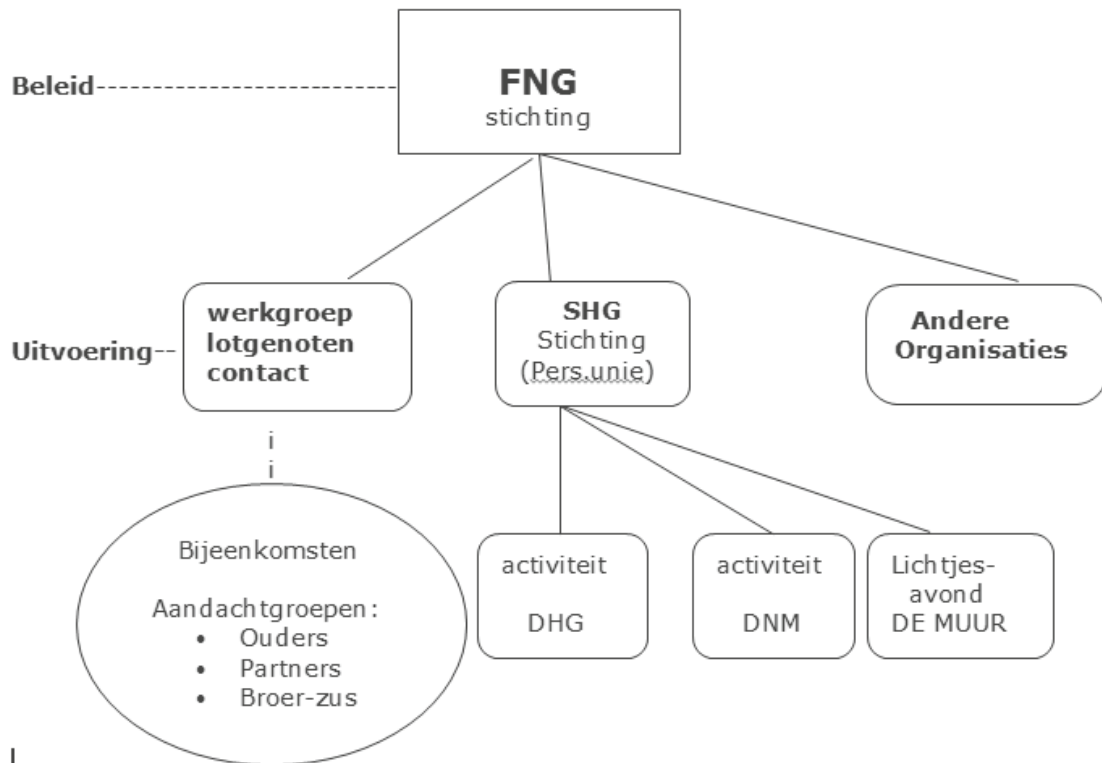
“Als je later crimineel wordt, heb je altijd nog kans op een baan bij voetbalclub Lelystad”

Zucht.....Ik kijk nog maar even op facebook, misschien kom ik nog iets moois tegen.

Margreet Scholing

COCON IN DE BRIEVENBUS ?—> AANGEVEN !

ORGANOGRAM van de bestuursopzet van de FEDERATIE NABESTAANDEN GEWELDSSLACHTOFFERS

FNG = federatie nabestaanden geweldslachtoffers

SHG = stichting herdenken geweldslachtoffers

DHG = dag herdenken geweldslachtoffers

DNM = dag naamplaatjes muur

Bestuur FNG
21-11-2017

COCON IN DE BRIEVENBUS? —> DAN WEL AANGEVEN !!

FW: **Boekpresentatie - VOVK Leusden**

Van: Fred Teeven

Verzonden: zondag 28 januari 2018 13:48

Aan: Jan Van Kleeff

Onderwerp: Boekpresentatie - VOVK Leusden

Hoi Jan,

Veel dank voor de uitnodiging. Ik vond het een voorrecht en eer. Uiteraard kun je een beroep op me doen als jullie dat wensen.

Veel succes, Hartelijke groet,

Fred

EEN SCHADUW LEVENSLANG

EYEOPENERS: Een greep uit OPMERKZAME UITSPRAKEN en/of meningen uit het boek.

Opmerkingen ten aanzien van de dader:

“Was het maar een vreemde”, zegt Rita met een diep gevoel van ellende. “Twee van zijn kinderen zeiden ‘Oma Rita’ tegen mij!”

[Verhaal 2]

“Het allerergste is”, zegt Nel, “dat ik hem regelmatig in de supermarkt of zo tegenkom. Hij kan gewoon zijn biertje drinken en gaan en staan alsof er niets gebeurd is!”

[Verhaal 6]

“Eerst heeft mijn ex nog frietjes voor hen gebakken, daarna is hij met de jongens naar het bos gereden. Rond half tien op vrijdagavond is het gebeurd. Daarna heeft mijn ex zichzelf doodgeschoten.”

[Verhaal 14]

19 jaar lang op zoek naar de moordenaar:

“Zestien jaar lang was er wel iets waarmee de zaak werd opgerakeld”, zegt Jolanda met zichtbaar verdriet bij de herinneringen: “Niet één jaar is het rustig geweest!” “We gaan je nooit meer bellen tenzij we de dader hebben. Elke hoop was daarmee vervlogen; het boek was gesloten.”

Negentien jaar na dato wordt er een aanhouding verricht vanwege een DNA onderzoek en komt het bericht:

“Jolanda, er zijn twee rechercheurs onderweg naar je, de ellende begint weer.”

[Verhaal 17]

Kritische noten:

“Bij het Ministerie van Buitenlandse zaken is sinds 2010 ook een protocol voor calamiteiten in het buitenland. Maar direct werd erbij aangegeven dat het aan de discretie van de ambassadeur ter plekke is wat er mee gebeurt. Discretie, coulance, media, het is een hellend vlak als er geen verankering in de wet is. Dan wordt er geen Recht gedaan aan de slachtoffers en nabestaanden van een vermissing of moord in het buitenland. En is er geen mogelijkheid om gerechtigheid, Recht voor hen te krijgen.”

[Verhaal 11]

“Wat mij het meest dwarszit is de bureaucratische houding van ambtenaren die zich verschuilen achter regels en wetten. Gedurende dit gehele traject heb ik als een roepende in de woestijn hulp gezocht bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Politie. Ik ontving voornamelijk formele briefjes.”

[Verhaal 15]

Kritische noot vooral naar de Raad van de Kinderbescherming:

“De zaak is complex en er zijn regels. Jawel ... er zijn regels. Maar voor dergelijke complexe zaken zou voor alle instanties een maatwerk-clausule mogelijk moeten zijn. Het vasthouden aan conformiteit en regels is niet humaan, klantvriendelijk en de weg van de minste weerstand. Het is afschuwelijk wat er naast de rouw nog op je dak komt. Het is wreed en onmenselijk! Daarin dienen nog stappen gezet te worden. Ik hoop zo dat dit overkomt bij instanties waar je na zo'n misdaad mee te maken krijgt. Je wordt murw gebeukt, je komt nergens doorheen, het houdt niet op, jaar na jaar.”

[Verhaal 20]

← Overhandiging van het 1e boek door Paul en Rien aan de heer Fred Teeven

Bij Scheltema in Amsterdam, in het rek van ‘Rouwverwerking & Verlies’, het boek →
Een schaduw levenslang, kan het mooier?

Plenaire vergaderingen

Plenair debat (tijd onbekend)

Debat over het boek van de Vereniging Ouders van een vermoord kind 'Een schaduw levenslang'

Van: Jan van Kleeff

Verzonden: maandag 19 februari 2018 17:46:29

Aan: Ron Sluijs; rienverc; Frans Martens; 'Jef Rijsbergen'; Paul Kuiper

CC: Fijen, Leo

Onderwerp: Een Schaduw Levenslang

Beste mensen,

Vorige week was ik in de Tweede Kamer op uitnodiging van Foort van Oosten voor een nadere kennismaking en te praten over onze speerpunten. Tot mijn verbazing wist hij mij te vertellen dat er plenair overleg in de Tweede Kamer is aangevraagd over ons gedenkboek. Aanvrager waarschijnlijk Madeleine van Toorenburg. Datum van het plenaire debat is nog niet bekend. Dit is toch ongelooflijk !!!!

Zie bijgaande link. Even naar beneden scrollen en dan zie je het staan.

https://www.tweedekamer.nl/debat_en_vergadering/plenaire_vergaderingen/details?date=01-01-1970

Groet, Jan

Artikel Trouw

Afzender: Jan Cees en Nelleke Overbosch

Ontvanger: RienVerbiest

Datum: 31 jan 12:03

Beste Rien,

Dit weekend kregen we via vrienden en burens het artikel over jullie boek in de Trouw van donderdag in handen. Een heel goed artikel vonden wij. Klasse! Onze complimenten voor dit verhaal zijn natuurlijk ook voor Maaike Bezemer, maar zeker ook voor de geïnterviewden die een verhaal vertelden dat stond! We hebben het boek nog niet aangeschaft; ik denk dat ik het alleen kan lezen in een periode dat ik me sterk(er) voel. Ik besef natuurlijk dat deze verhalen moeten worden verteld (en gelezen!)

Ons respect voor jullie werkzaamheden voor Cocon blijft groeien. Uit bergen verhalen, antwoorden, teksten, extra e-mails en vooral heftige emoties, elk kwartaal weer een goed en mooi verhaal maken om te delen in Cocon, wat ongelooflijk knap! En ook moedig om steeds weer in die bergen van complexe feiten, verdriet en boosheid te durven/ kunnen duiken!

Wij lieten nog niets horen na het verschijnen van het artikel over Dorothée in het december nummer. Hoewel ik de tekst al kende kwam het verhaal toch nog onverwacht hard binnen in deze donkere maand. Maar dat is zo vanzelfsprekend. Het heeft geholpen om het meteen weer te delen met familie en vrienden die er ook heel erg van onder de indruk waren. De reacties waren unaniem zeer lovend en het was eigenlijk een groot geschenk om het hele verhaal, dat "... al zó lang geleden.." was maar nu in december voor ons allen weer zó actueel is, tastbaar voor ons te hebben. Dank voor je helende arbeid Rien!

Cocon ligt nu o.a. in het familiehuis bij de familiegeschiedenis die we koesteren, lezen en herlezen. Daar hoort het thuis, daar is ieder het over eens.

En ook nu, na het artikel in Trouw, vragen vrienden en vriendinnen van ons om het te lezen. Gelukkig kunnen we dan meteen een uitdraai maken van je laatste concept.

Veel dank en sterkte met jullie werk voor Cocon, ook voor Paul natuurlijk (en Wil!).

Hartelijke groet, ook van Jan Cees, Nelleke

Een greep uit de vele reacties:

Vanmorgen zagen we het op de voorpagina van Trouw aangekondigd en intussen hebben we het beide gelezen. Tranen, niet alleen van verdriet en herinnering maar ook van dank voor de ondertoon van leven die erin doorklinkt.

Ik heb het artikel in Trouw gelezen. Ik vond het een indrukwekkend artikel waarbij enerzijds de twijfel en het verdriet en anderzijds het vermogen om met het verdriet om het verlies van je kind te leven duidelijk voelbaar zijn. Het lijkt mij een ontzettend zware opgave om dit allemaal op papier te krijgen.

Wat mooi dat er zoveel aandacht is voor het boek. Van harte gefeliciteerd met de verschijning ervan.

Wat een mooi initiatief!!!! Ik denk dat je (jullie) daar heel veel mensen een plezier mee doet. Hoewel het woordje plezier hier misschien ook weer niet op zijn plaats is. Misschien kan ik het beter formuleren met: Een dienst mee bewijzen. Zeker voor mensen die ook zo iets hebben moeten meemaken. De herkenning van bepaalde gevoelens..... De machteloosheid..... Het onbegrip..... De woede (misschien toch ook wel}

Ik wilde even bedanken, en jullie feliciteren met dit prachtige VOVK gedenkboek. Ik heb wel even moeten denken hoe ik dat nou het beste kon formuleren, want bijna alles had ik al eens in de Cocon gelezen. Maar nu het bij elkaar staat, en zo goed gerangschikt, heeft het een enorme impact, veel meer dan de som van de afzonderlijke teksten. Het is een indrukwekkend boek geworden, dank voor al jullie werk.

Ik hoop echt dat het veel gelezen en gebruikt gaat worden. Het was ook een mooie bijeenkomst, en reportage.

Beste wensen, Marjo Saerle

Ik vond wederom dat jullie er in geslaagd zijn om in de korte tijd die je hebt, een goed verhaal te vertellen. Respect voor beiden.

*Ook de verslaggever deed het goed.
(na de radiouitzending. Redactie)*

Prachtig NRC

Ook het NRC heeft jullie, jou en Paul, misschien nog wel knapper dan alle eerdere media beschreven als ouders, vrienden en collega's! Echt ontroerend, en ook realistisch. Zo ben je velen tot steun. En wat komen je aquarellen in kleur prachtig uit in de krant!! Rien ik hoop dat je innig tevreden bent met de goede belangstelling voor je boek. Ik neem het nog vaak vol dankbaarheid ter hand.

Warme groet uit Amersfoort, Marjet

Het boek is aangekomen, ik moest gelijk huilen, door ontroering al bij de eerste pagina's. Liefs van Bernadette

Ter informatie, de bestellingen voor het boek lopen als een trein. Zojuist een belletje van Leo Fijen gekregen. Gisteren werden er al veel boeken besteld en als het zo doorgaat verdienen we zeker de helft van onze bijdrage terug. Hij heeft dit niet eerder meegemaakt. Hij is erg enthousiast en erg te spreken over de RTL Boulevard uitzending waarin Per R. de Vries het boek besprak. Groet, Jan

Ik wilde je even veel succes wensen met je net gepubliceerde boek. Succes heb je al natuurlijk, want ik zag nog enkele dagen geleden een klein stukje op de televisie waarin je een goed pleidooi hield voor spreekrecht voor ouders die een kind hebben verloren. Ik was onder de indruk. Had ook al van Jeroen gehoord dat je bezig was met je boek Een Schaduw Levenslang. Ik heb bewondering voor de manier waarop jij daarmee omgaat en een steun bent voor zovelen.

Eergisteren kwam het boek Een Schaduw Levenslang bij ons in bezit. Even een korte reactie. Het is prachtig uitgegeven. Ik heb het nog niet helemaal gelezen natuurlijk maar de opzet bevalt me zeer. Niet alleen de eigen verhalen maar ook dingen eromheen en mensen erbij betrokken die op hun eigen terrein deskundig of ervaren zijn, een beetje in breder perspectief geplaatst. Kortom, een boek met vele kanten en daardoor voor velen waardevol. Dus mijn compliment is hier erg op zijn plaats. Ook je TV-optreden was subliem en volwassen (alsof je het al jaren doet).

Op de tv waren jullie, natuurlijk trok het mijn aandacht en schreef direct de titel op van het boek en vervolgens besteld. Momenteel ben ik het boek aan het lezen " een schaduw levenslang ". Het kopen van het boek heeft een ondergrond. Ik heb het boek, met emotionele herinneringen op de achtergrond, gelezen en ben erg onder de indruk. Door jullie openheid, jullie kwetsbaarheid, kan de omgeving, de maatschappij, de politiek, mensen om ons heen doen beseffen, hoe diep verdriet iemand kwetsbaar maakt. Dank dank voor het boek ..Lieve groet Will

Zoveel media-aandacht en waardering voor het boek van Rien en Paul. Dankbaar dat we dit mochten uitgeven. Hier de reactie van Peter R. de Vries, die de ouders uit de twintig verhalen vrijwel allemaal kent. Wat ik aangrijpend vind is dat je hier leest wat mensen nog doormaken jaren nadat het 'nieuws' eraf is en de camera's zijn verdwenen: de juridische nasleep, de verbrokkeling van hun sociale leven, het vrijkomen van de dader, enz. Groot respect voor deze beproefde mensen.

<https://www.rtlboulevard.nl/video/tv-fragmenten/video/3805436/ouders-van-vermoorde-kinderen-met-eigen-boek>

Dichter bij gedachten

*Het geritsel van de bomen is
niet het geritsel van de bomen.
Het is Jouw stem, het geritsel
dat altijd hetzelfde is, is niet
Altijd hetzelfde, het opent me,
Dringt bij me binnen, naar de
Plek waar Jij hoort, waar Jij blijkt
te ontbreken. Daar hoor ik....*

Zondag had ik het de dichter zelf horen voorlezen in Worm(1). Deze week kreeg hij de laatste VSB-poëzie prijs. Vandaag las ik het in de trein en nog eens thuis in de avond. Het is gedichtenweek, maar zou er poëzie in de dag zijn? “Hebt u nu altijd tien of dertien plakken?” Ik ben in de kaaswinkel naast boekhandel. “Dertien plakken.....” Wie bestelt er nu dertien plakken kaas, jong, belegen van Kees of uit Stolwijk? Er was in ieder geval al humor in de dag. De kaas reisde met me mee naar de Kom en de Sint Jozefkerk in Leusden (lijn 17) halte Gertrudishof. Daar werd aan oudstaatssecretaris Tred Teeven het eerste exemplaar van het boek 'Een schaduw levenslang. Verhalen van ouders van een vermoord kind' gegeven. Veel mensen vinden dertien een ongevals-getal en ze vrezen vrijdag de dertiende. Als dit – je kind vermoord – je treft, dan is er weinig te lachen. Zul je dan nog weer kunnen lachen? Of is er dan alleen plaats voor wrange humor. Ook die kan opluchten. Lees het boek om te zien hoe het leven verder kan gaan. Raak onder de indruk van de veerkracht van de mensen die hun verhalen delen(2). Maar hoe moet je zeggen hoe diep dit je kan raken? Zijn daar woorden voor? Een vader las een gedicht voor uit de straatkrant....

Tijd te kort

*Uren
Heb ik verspild
Onwetende de minuten
Tussen de vingers
Laten glippen
Het afscheid
Met gesloten ogen
Overgeslagen
En
voor ik besepte
dit is het laatste
het einde
nooit gedacht
het kostbaarste bezit
te moeten loslaten (3)*

Zijn zoon werd het slachtoffer van een bomaanval in Tel Aviv. Hij was daar voor zijn studie. Zijn vader was niet op Schiphol bij het vertrek. Hij vreesde dat vertrek. Elke dag denkt hij nu: “Was ik maar gegaan.” Elke dag groet hij hem: zijn kostbaarste bezit. Ik hoorde via een zeer goede bekende dit verhaal en schreef toen dit:

*Elke-dag-groet
Jou groet ik elke dag
Jou die ik niet groette
Jou groet ik elke dag
Jij verweven met mij
Jou groet ik elke dag
Jij overlevend in mijn leven
Jou groet ik elke dag
Jij van wie ik zoveel houd.
Jou groet ik elke dag
Jij die ik zo graag hier hield.*

Vandaag mocht ik hem de hand schudden. Hij las ook voor van Wim Brands: Over de doden die alleen ons kunnen troosten(4). Er was een serene sfeer in deze intieme kerk waar de leden van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind elk jaar in december hun kinderen gedenken. Leo Fijen noemt de namen. Hij vertelde me meerdere keren over hoe het hem telkens weer raakt. Ook een naam is een gedicht. Geboren als een liefdeskind. Geboren niet gemaakt, niet gekloond. Ieder jaar is er ook een koor met naam Puur. Misschien ook de harpiste die er nu wel was. Ze ging spelen en in mijn dagboek schreef ik:

*Fantoompijn
Jouw naam
een snaar in mij
Jouw naam
een gemis in mij
Jouw naam
een wond in mij
Jouw naam
trekt als maar in mij
Jouw naam
een fantoompijn
Jouw naam
kan niet gedood
Jouw naam
kan niet vermoord
Jouw naam
wekt nieuw leven in mij
Vandaag en morgen*

Het koor begon met een Ave Maria. Ik dacht aan de beelden die ik de dag ervoor had gezien in die wonderlijke tuin in Hoofddorp(5). Een troosttuin voor wie veel te dragen krijgt. Je moet toch ergens heen met je verdriet. Er moet toch

iemand zijn om heen te gaan. Iemand verheven boven alle beperkende beelden. Iemand voor iedereen. Een moeder voor alle moeders om tegenaan te praten, om in haar schoot te zingen. Ik luisterde naar een Ave Maria en over de liefde van haar Zoon – zo puur gezongen door die mannen en vrouwen van dat koor in de jonge vader en moederlevensfase –
Ik schreef dit in mijn dagboek...

Ave Maria

*dan roepen, zingen we
vanuit ons ellendig gemoed
maar weer tot U
moeder van alle moeders
moeder van een gekruisigd kind
omwille van de liefde*

*dan roepen, zingen wij
moeders en vaders
berooft van ons kind
verdwenen, vermist, vermoord
tot U die ons toch wel zult verstaan
omwille van de liefde*

*dan roepen, zingen wij
met een droge tong
met een schurend hart
met dat rotte bericht in ons hoofd
ook als niemand het nog horen wil
u zult het ontvangen omwille van de liefde.*

Er waren nog meer gedichten. Ook van de vermoorde Maaike. De dochter van Paul die hard aan dit boek werkte. Zijn vrouw was er en onverwacht een zoon. Zijn dochter schreef al op school gedichten. Over de vraag naar het leven na de dood en nu leven haar ouders al meer dan 20 jaar na haar dood. Vriendinnen bundelden die meer dan 160 gedichten over gedachten van de binnenkant.

En wat als de moord in het buitenland heeft plaats gevonden? De nieuwe federatie (Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers) wil onder meer hiervoor meer aandacht. Een moeder vertelde me over haar dochter in Frankrijk omgekomen en zoveel is onopgelost. Haar dochter is nu een "cold case" waarnaar het onderzoek is heropend. Ze gaf de relikwieën zoals haar slaapzak mee voor het DNA onderzoek. Zullen ze beseffen hoe kostbaar deze heilige resten zijn?

Ik luisterde naar de harpiste en schreef:

Cold cases

*'t nooit opgeloste
"the cold cases"*

*'t nooit beantwoorde
de onbeantwoorde vragen*

*de nooit gevondenen
altijd nog vermist*

*de nooit geziene
zo verminkt*

*'have mercy'
aanvaard onze onmacht*

Ik kocht vanmorgen bij de Kaashoeve aan de Oude Binnenweg zoals altijd maar meestal in de namiddag tien plakken kaas. Dit keer van Kees. De korsten werden weggesneden. De kaas ging mee in mijn witte Susan Bijl rugzak. De dag leerde me dat de korsten van het leven bijna niet te verteren kunnen zijn.

1, Worm is een avant-gardistisch podium in Rotterdam, gelauerd in 2018, boekhandelaar en dichter Joost Baars was er op 20 januari 2018. Kreeg de VSB Poëzieprijs 2018 voor de bundel Binnenplaats, Van Oorschot, 2017

2, Rien Verbiest en Paul Kuiper, Een schaduw levenslang, Adveniat 2018

3, Pieter Groen in de straatkrant Z. nr. 16

4, Wim Brands Verzamelde gedichten, 2017 p. 311

5, Zie www.bijbelsetuininhoodorp.nl

Boekoverdracht, bijeenkomst in Leusden op 27 januari

Omgang na partnerdoding

Jaarlijks vinden gemiddeld 14 partnerdodingen plaats, waarbij 26 kinderen een ouder verliezen door partnerdoding (gegevens mei 2017). Tot vorig jaar heerste er onvrede in de praktijk over de werkwijze met betrekking tot het recht op omgang na partnerdoding. De beslissing over het recht op omgang na partnerdoding werd immers niet in alle gevallen door de (kinder)rechter genomen, maar door de betrokken hulpverleners. Daar komt bij dat veel kinderen tegen hun wil omgang hadden met de dader-ouder die in detentie verblijft.

Een wetswijziging, per 1 januari 2018 ingaande, regelt in Boek 1 Burgerlijk Wetboek (BW) dat in het geval van (vermoedelijke) partnerdoding de kinderrechter, op basis van een verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming, altijd oordeelt of contact of omgang in het belang van het kind is. Over contact wordt gesproken als de ouder het gezag heeft over het kind, omgang gaat over de situatie dat de ouder geen gezag heeft over het kind. De regering wil hiermee de situatie voor het kind verbeteren.

De Raad voor de Kinderbescherming zal zodra hij van de verdenking of veroordeling in kennis is gesteld, een onderzoek instellen naar de wenselijkheid van een omgangsregeling van het kind met de (vermoedelijke) dader-ouder. Op basis van dit onderzoek zal de raad een verzoek indienen tot vaststelling van een omgangsregeling. De kinderrechter heeft nu de bevoegdheid om een beslissing te nemen over contact of omgang van kinderen met de ouder die zijn of haar partner heeft gedood. Dit moet het kind meer rust geven na zo'n belangrijke gebeurtenis.

Politieblad Blauw, jaargang 14, februari 2018

Intelligentie en criminaliteit

Samenvatting

In dit themanummer staat de relatie tussen intelligentie en criminaliteit (en/of antisociaal gedrag) centraal. Intelligentie wordt doorgaans gezien als een beschermende factor tegen een criminele levensloop. Lage intelligentie brengt een aantal risicofactoren met zich mee, zoals gemakkelijke beïnvloedbaarheid, impulsiviteit, onvermogen om behoeftebevrediging uit te stellen en dergelijke. Dit beeld wordt bevestigd door het lage IQ van een aanzienlijk deel van de populatie van penitentiaire inrichtingen.

Toch valt er meer te zeggen over het verband tussen IQ en criminaliteit. Het lijkt verstandig om een onderscheid te maken tussen enerzijds 'communnecriminaliteit' (diefstal, inbraak, geweld,

straatovervallen, kleinschalige drugs-handel, verstoring openbare orde) en anderzijds de witteboordencriminaliteit, georganiseerde criminaliteit en bepaalde typen cybercrime.

Laatstgenoemde vormen van criminaliteit komen minder snel in het vizier van politie en justitie en worden juist overwegend gepleegd door slimme (re) daders. De oververtegenwoordiging van mensen met een laag IQ in de penitentiaire inrichtingen lijkt dan ook deels te verklaren door de moeilijk te vermijden eenzijdigheid in de opsporing.

In dit themanummer gaat de meeste aandacht uit naar de oververtegenwoordiging van licht verstandelijk beperkten (LVB'ers) in de commune criminaliteit en als justitiabelen in de strafrecht-keten. Wat moeten we met dit gegeven? Welke conclusies kunnen we hieraan verbinden? En wat valt er te zeggen over de maatschappelijke positie van LVB'ers? Wordt deze steeds benarder in een technologisch hoogontwikkelde samenleving?

Daarnaast zijn er aanwijzingen dat LVB'ers, als ze eenmaal in een justitiële setting beland zijn, het moeilijker hebben dan andere gedetineerden of verdachten. In hoeverre zou er meer rekening moeten worden gehouden met hen in bijvoorbeeld verhoorsituaties, gevangenisregimes en programma's voor behandeling en recidivepreventie, en hoe dan?

Een ander onderwerp is de maat die voor intelligentie is ontwikkeld: IQ. Er is veel kritiek op de grote invloed die IQ-tests hebben op de verdere ontwikkeling van bijvoorbeeld school-carrières, maar ook op hulpverleningstrajecten waar mensen al dan niet toegang toe hebben. Ook zijn de meningen verdeeld over de vraag of intelligentie vooral afhankelijk is van genetische aanleg of dat ook de omgeving veel invloed heeft op de hoogte van het IQ. Voorts is er in dit themanummer in twee bijdragen aandacht voor de betrokkenheid van hoog intelligente personen bij criminaliteit.

*Organisatie(s): WODC Uitgever: Boom
Reeks.: Justitiële verkenningen, Jaargang 43,
2017/06 ISBN: 01675850*

Coldcasekalender – wat weet jij? 7 jan. 2018

De politie heeft voor het tweede jaar een kalender ontwikkeld waarin 52 cold cases worden belicht. De coldcasekalenders worden in alle gevangenissen in Nederland uitgedeeld. Door de kalender uit te delen hoopt de politie tips te krijgen om de onopgeloste zaken alsnog op te lossen en nabestaanden de rust te geven die zij verdienen. Meer informatie en de kalender zelf is te vinden op www.politie.nl/coldcases

Uit: <https://www.youtube.com/watch?v=exriSKKOY-o&sns=em>

Advocaten: tbs-systeem moet op de schop

9 januari 2018 Het huidige tbs-systeem moet worden verbeterd. Als dat gebeurt, dan zullen minder veroordeelden een tbs-behandeling weigeren. Dat schrijft de Vereniging van TBS-advocaten in een manifest dat aan de Tweede Kamer en minister Dekker wordt aangeboden. Volgens de advocaten moet de politiek zich minder bemoeien met het tbs-systeem. Verlofaanvragen worden nu behandeld door de minister. Dat zou door een onafhankelijke rechter moeten gebeuren. Ook wil de vereniging niet dat er achteraf tbs kan worden opgelegd aan verdachten die weigeren mee te werken aan een psychiatrisch onderzoek. Tbs-advocaten noemen dat in hun manifest „onuitvoerbaar, onnodig en zelfs gevaarlijk". Overigens is dat nu nog niet mogelijk maar minister Dekker onderzoekt dit wel. De strafpleiters pleiten ook voor minder personeelsverloop in de tbs-klinieken en betere door- en uitstroming van tbs'ers.

Slachtoffers minst tevreden over rechtspraak

30 januari 2018 Van alle betrokkenen bij een rechtszaak zijn slachtoffers het minst tevreden over de gang van zaken. Slachtoffers vinden rechtbanken digitaal en telefonisch slecht bereikbaar, en geven aan voorafgaand aan de zitting niet genoeg informatie te krijgen. Ook zeggen ze voor of tijdens de zitting meer privacy te willen voor vertrouwelijk overleg. Dit blijkt uit een landelijk klantwaarderingsonderzoek van de Raad voor de rechtspraak. Daarnaast geven slachtoffers in het onderzoek aan last te hebben van de lange behandelingsduur van een zaak en dat zittingen vaak niet op tijd beginnen. Ook hebben ze er moeite mee dat het vaak ontbreekt aan een realistische planning van de duur van de zaak. Kees Sterk, vicevoorzitter van de raad, erkent dat er verbeterpunten zijn en gaat kijken naar manieren waarop slachtoffers beter ontvangen kunnen worden en of hun plek in de zittingszaal beter kan. Ook moet het volgens hem makkelijker worden om een schadevergoeding te eisen en moet bij het plannen van een rechtszaak meer rekening worden gehouden met de agenda van het slachtoffer.

FNV eist nu snel extra geld voor cipers

31 januari 2018 De gevangenen en andere strafinrichtingen moeten nu echt snel extra geld krijgen om meer cipers te kunnen inzetten. Op die manier kan de enorme werkdruk op de vloer worden verminderd, stelt de vakbond FNV. Onderhandelaar Yntse Koenen van de bond wijst op de 100 miljoen euro die er voor de komende vier jaar met het ministerie van J&V is afgesproken: „Maar het geld komt maar niet."

'Gedetineerden moeten eerst betalen voor vrijheid'

14 februari 2018 Gedetineerden moeten voortaan eerst de schadevergoedingen aan hun slachtoffers betalen voordat ze vrij mogen komen. Dat stelde de VVD vandaag voor in debat en minister Dekker (Rechtsbescherming) noemt het 'een interessante gedachte' aldus de Telegraaf.

Het komt momenteel voor dat gedetineerden op vrije voeten komen terwijl ze nog schadevergoedingen aan slachtoffers schuldig zijn. Om te voorkomen dat het wanbetalers worden, wil VVD-Kamerlid Foort van Oosten dat gedetineerden pas een voorwaardelijke invrijheidsstelling krijgen als deze schuld betaald is. Mocht de gevangene echt niet genoeg geld hebben, dan is een betalingsregeling ook voldoende om vrij te komen. Als een Kamermeerderheid het VVD-plan steunt, zal Dekker het gaan uitvoeren. De VVD-bewindsman komt voor de zomer met een groot plan over het gevangeniswezen, daar verwijst hij voorlopig naar.

De grootste en modernste gevangenis van Nederland: Wennen of te ambitieus?

13 februari 2018 EenVandaag berichtte dinsdag over Justitieel Complex Zaanstad naar aanleiding van de nieuwe documentaire 'Bewaarders' van Marc Schmidt. De filmmaker kreeg de unieke kans het dagelijks werk van bewaarders in de splinternieuwe gevangenis in Zaanstad te volgen. In Zaanstad wordt geëxperimenteerd met meer vrijheden voor de gedetineerden. Directeur Eric Nijman: "Wij namen de gevangenen altijd alles af, terwijl ze na hun straf hun leven weer moeten oppakken. Waar het veilig kan, mogen ze nu zelfstandig dingen regelen. Zelfredzaamheid om de recidive te verminderen." Voorzitter van de Centrale Ondernemingsraad voor gevangenispersoneel Rob Minkes is kritisch. Volgens hem is het grootste deel van de gevangenen niet in staat zo zelfstandig te zijn.

Politie: overlast verwarde mensen stijgt fors

27 februari 2018 De politie maakt zich zorgen over de forse toename van overlast die verwarde mensen geven. Het aantal geregistreerde incidenten met verwarde personen steeg vorig jaar met 12 procent ten opzichte van 2016, van ruim 53.000 naar 83.000. De politie noemt de stijgende trend „opvallend en zorgelijk." Pieter-Jaap Aalbersberg van de Eenheid Amsterdam, die binnen de politie verantwoordelijk is voor het thema personen met verward gedrag, stelt dat er nog steeds te weinig wordt gedaan om te voorkomen dat mensen in de problemen komen en situaties uit de hand lopen. „Bij mensen die veelvuldig met de politie in aanraking komen, ontbreekt het vaak aan een stabiele levensstructuur. Niet alleen het aantal, maar ook de ernst van incidenten neemt toe. "verwarde mensen doden meer mensen dan terreur", zei de Rotterdamse korpschef Frank Paauw vorig jaar.

AGENDA

4 mei 2018 Dodenherdenking ook bij het Nationaal Monument Muur tegen Geweld. Vanaf 19.45 uur tot 20.15 is er een informeel samenzijn zijn bij de muur om de slachtoffers van geweld te herdenken.

26 mei 2018 Naamplaatjes op het Monument (de uitnodiging hier over komt begin mei)

7 sept. t/m 10 sept. Het weekend SLAGHAREN. In 2018 zullen we niet naar Slagharen gaan onder de naam LOvNG maar onder de naam FNG. Voor het weekend zal dit verder niets betekenen. Wel zal het budget voor het organiseren gelijk blijven aan het weekend van 2017. Dat zal inhouden dat we wederom 16 huisjes hebben. We zullen er echt alles aan doen om de huisjes zo effectief mogelijk en naar ieders wens in te delen. Mochten er meer inschrijvingen komen dan dat we verdeeld kunnen krijgen over alle huisjes, moeten we gaan kijken of we extra budget kunnen creëren via derden. Mocht dit ook niet kostendekkend zijn, zullen we heel kritisch gaan kijken wie er allemaal mee kunnen helaas.

Heb je een idee om extra budget te creëren of ken je iemand die ons een warm hart toedraagt en ons bij het weekend financieel wil ondersteunen door een kleine financiële bijdrage te doen. (Waarbij natuurlijk elke bijdrage helpt.) Dan horen we dat graag.

Wil je nog informatie over de weekenden en of aanmelden kan je mij altijd mailen naar:

Mar.liz@live.nl en i.v.m. onregelmatige tijden met werk graag WhatsAppen op 06-34583553.

Daniël van Berlo

22 september 2018 Dag Herdenken Geweldsslachtoffers te Wolvega

3 november 2018 Lichtjesavond bij het Nationaal Monument Muur tegen Geweld.

15 december 2018 Decemberbijeenkomst voor Ouders in Leusden

Eventuele regionale bijeenkomsten zullen voortijdig gemeld worden.

Ook ten gevolge van de fusie tot de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers blijft de Cocon bestaan, ook voor (ex-) LOvNG en VVRS-leden. Maar voor iedereen, dus ook de VOVK-leden geldt dat men zich voor de Cocon moet aanmelden! Dus:

COCON IN DE BRIEVENBUS ? —> AANGEVEN

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan Van Kleeff	2
Uitbrengen van ‘Een schaduw Levenslang’ Even voorstellen:	Paul Kuiper, Margreet Scholing	3
Het verhaal van.....Maaïke Kuiper	Paul Kuiper	5
Er is nieuw bewijs nodig Nel Wolvers	Telegraaf Dimphy van Miltenburg	6
EMDR behandeling van en door	Nel Wolvers	7
Tien jaar rouwen in een cocon Jose Verhoeven	Gelderlander Joris Gerritsen	9
Aan rouwen komt geen einde Paul Kuiper/Rien Verbiest	NRC Kim Bos	11
Wij herdenken onze dierbaren		12 en 13
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	14
‘Gedetineerde’ is gat in de markt	Margreet Scholing	15
Organogram FNG		16
Eyeopeners van Een schaduw levenslang		17
Reacties op Een schaduw levenslang		19
Spiritueel Dagboek, verslag van 27 januari 2018 Marinus van den Berg		21
Voor U gelezen		22
Nieuwsflitsen		23
Agenda		24
Inhoud		25

